

Ahmet Bedevi (Manisa Tarzanı)

Sunay Akın'ın “Manisa Tarzanı” adıyla filmi çekilen “Onlar Hep Oradaydı” adlı eserinde Ahmet Bedevi'nin öyküsü:

“İşgal orduları geri çekilirken pek çok şey gibi Manisa'yı da yakar, yıkarlar. Kenti özgürlüğüne kavuşturan Türk ordusunda bulunan Kerkük Türklerinden “Ahmet Bedevi” adlı asker öylesine tutkundur ki doğaya; savaş bitiminde Manisa'da kalır. Ağaç dikmeyi, yeşili korumayı uğraş edinir kendisine. Manisa onun diktiği ağaçlar sayesinde yağmura ve gölgeliğe kavuşur.

Halk, üstünde yalnızca siyah bir şort olan bu uzun sakallı adamı çok sever ve “Hacı” diye seslenirler kendisine. Spil Dağı'nda bulunan kulübesinin yanındaki topu her gün saat 12:00'de ateşlemeye başlamasıyla Hacı'nın adı “Topçu Hacı” olur. Günlerden bir gün başrolünü Johny Weismüller'in oynadığı ünlü Tarzan filmi gelir Manisa'ya. O günden sonra da Ahmet Bedevi “Manisa Tarzanı” diye anılmaya başlar.

Manisa Tarzanı'nın İstiklal Madalyasına sahip olduğunu pek çok insan bilmez.

Siyah bir şortun dışında üstüne pek bir şey giymediğinden, madalyasını takacağı ne bir ceket ne de bir gömleği vardır zaten.

8 Eylül 1956 tarihinde Niğde'de bulunan Akdağ'ın Demirkazık Zirvesine tırmanış yapan Manisa Dağcılık Kulübü öğrencilerinden Engin Kongar bir kayalıktan düşerek can verir. Kongar, bir tırmanış sırasında ölen ilk dağcıımızdır. Kazadan üç yıl sonra, Kongar'ın anısına yapılan anıtın açılışına katılan kalabalık genç dağcının annesi ve Ahmet Bedevi de vardır. Bedevi o gün, genç dağcı gibi uçuruma yuvarlanan sevgilisini anımsamıştır elbette. (Çok sevdiği karısıyla bir dağ yolunda yürürken, ayağı kayan kadın uçuruma yuvarlanır... Ahmet Bedevi, sevgilisinin yanından kayıp gitmesine engel olamaz, son bir hamle yapsa da tutamaz onu...) Bu duygular içerisinde Manisa Apaçisi, gözü yaşlı anneye şunları söyler: Anneciğim hiç merak etme, ben anıtın çiçeklerine bakar, onları hiç soldurmam.”

MİT ajanı olduğu şüphesiyle yıllarca takip edilen Ahmet Bedevi gözlerini dünyaya 1963 yılının 31 Mayıs gecesi yumar. Ve ondan

geriye binlerce ağaç ve hepsinde de gözünü objektiften kaçırdığı fotoğraflar kalır... Bir de açılışına katıldığı anıt!

Keşke hepimiz Ahmet Bedevi gibi arkamızda böyle kalıcı güzellikler bıraksak!

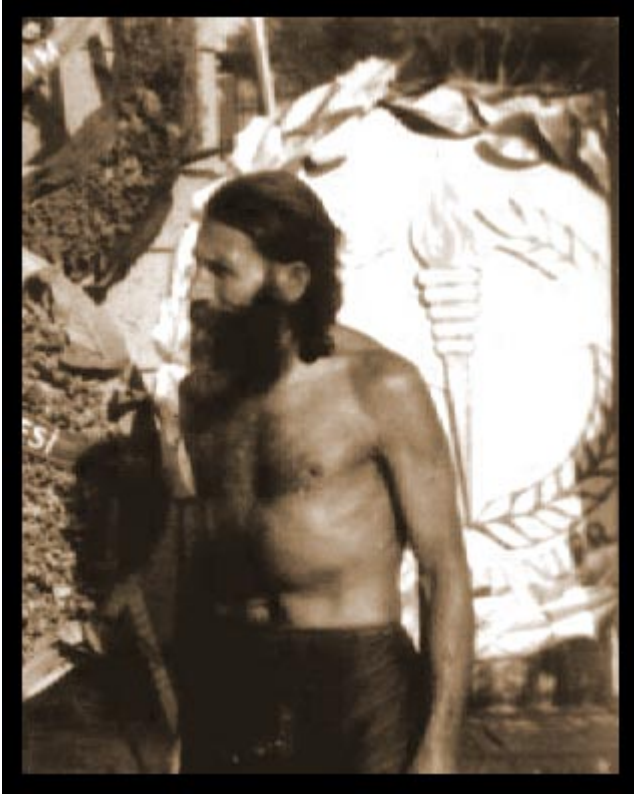
Sunay Akın

AHMET Bedevi'nin nüfus kayıtlarındaki ismi Ahmeddin Carlak. 1888'de Bağdat'da doğup Türk ordusunda askerlik yapan Carlak, daha sonra milli mücadeleye katıldı, kırmızı şeritli İstiklal Madalyası ile onurlandırıldı. Cumhuriyet döneminin ilk yıllarında Manisa'ya gelip yerleşen Bedevi, sessiz garip bir insandı. Belediyede süpürgeci olarak göreve başladı, bahçıvan yardımcısı, itfaiye eri olarak çalıştı. Manisa'yı yeşillendirmek için tüm gayretiyle çalışan Bedevi, dayanılmaz sıcaklarda önce atlet ve kısa pantolon, sonraları yaz kış demeden siyah şortla dolaşmaya başladı. Manisa Tarzanı denilen çevre lideri, Spil'de kulübede yaşamaya başladı, 31 Mayıs 1963'te yaşamını yitirdi.

“Manisa Tarzanı” adıyla yaygın bir üne kavuşan Ahmeddin Carlak 1899 yılında Bağdat'a yaklaşık 100 km. uzaklıktaki Samara/Samarra kentinde (Irak) doğdu.

Birinci Dünya Savaşına, ardından da Türk Ulusal Bağımsızlık Savaşı'na bir nefer olarak katıldı. Bu savaşta gösterdiği yararlılıktan dolayı Kırmızı Şeritli İstiklal Madalyası ile onurlandırıldı.

Cumhuriyet Dönemi başlarında Manisa'ya geldi; kimsesiz ve yoksuldu. Manisa Belediyesine girdi; ne iş verildiyse yaptı. 1 Haziran 1933 tarihinde 30 lira aylıkla Bahçıvan Yardımcısı oldu. Hep bu görevde kaldı.

Manisa'yı yeniden yeşillendirmek için var gücüyle çalıştı. Ağaç dikip yetiştirmeyi kutsal bir görev olarak algıladı. Dürüstlüğü, çalışkan olmayı her şeyin üstünde tuttu. Yaz kış sadece siyah bir şortla ve ayağında lastik bir pabuçla kentin sokaklarında, görkemli Sipil dağında dolaştı. Saç ve sakalını da uzatarak kişiliğine yaraşır bir görünümle Manisalıların biricik sevgilisi oldu. Her öğle vaktinde Topkale'deki topu ateşleyerek, günün o saatini duyurmayı bir görev saydı. Bundan dolayı kendisine “Topçu Hacı” diyenler bile oldu.

Bir spor adamıydı; yaşamıyla gençlere örnek olmuştu. Manisa Dağcılık Kulübü üyesi genç arkadaşlarıyla Ağrı, Cilo, Demirkazık, dağlarına tırmandı. Gittiği her yerde büyük ilgi gördü. Manisa Dışında başka bir yerde yaşamayı hiç düşünmedi. Sinema tutkunuydu. Yeniliklere açıktı; okumayı severdi, elinden gazete dergi düşmezdi.

Sipil dağında, Topkale'deki kulübesinde yalnız yaşadı; ne yatağı, ne yorganı vardı. Üzerine gazete serdiği tahta divanda yatıp kalktı. Yaz kış soğuk suyla yıkanırdı. Saç ve sakalını özenle tarar, kendi eliyle çiçeklerden yaptığı güzel kokular sürer, ulusal bayramlara göğsüne

bağladığı palmiye yaprağı üzerine İstiklal Madalyasını takarak katılırdı. Bundan büyük bir gurur ve sevinç duyardı.

Dede Niyazi'nin lokantasının bir köşesinde yemeğini yer, bunun karşılığında lokantaya tenekeyle su taşırdı. Hiç kimseye borçlu kalmak istemezdi. Kendisine güvenen bir insandı. “Bulaşıcı bir duygu” olan kaygıya hiçbir zaman katılmadı. Güçlü bir insanda aranan özellikleri taşıyordu. Efsanevi yaşamıyla hep ilgi odağı oldu. Özgür bir yurttaş olarak yaşamayı temel ilke saydı. Yaşama etkin bir biçimde katıldı. Mal, mülk, servet ve makam sahibi olmak aklının ucundan bile geçmedi. Kent sevgisiyle, kent adına çalıştı. Adı Manisa ile özdeşleşti.

Manisa Tarzanı 31 Mayıs 1963 tarihinde gözlerini yaşama yumdu. Görkemli bir cenaze töreniyle çok sevdiği Manisa'da toprağa verildi.

Manisa Tarzanı doğa ve ağaç sevgisinin simgesi, çevreciliğin önderi iz bıraktı. Bir çok gazeteci yazar ondan söz etti. Anısına kitaplar, makaleler, şiirler yazıldı; Manisa'ya anıtları dikildi; filmi çevrildi. Manisa O'nu unutmadı, unutmayacak.

<http://akademi.ku.edu.tr>